

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/70/2016
Identifikačné číslo spisu: 5112010620
Dátum vydania rozhodnutia: 13.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:5112010620.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného E. Z. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 13. októbra 2016 v Bratislave dovolanie obvineného E. Z. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Ladislava Potockého proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 24. marca 2016, sp. zn. 3 To 142/2015, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného E. Z. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina rozsudkom zo 14. mája 2015, sp. zn. 28T/71/2012, uznal obvineného E. Z. za vinného v bode 1/ z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. a v bode 2/ zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák., a to na skutkovom základe, že

1/ dňa 9. apríla 2011 v čase asi o 00.30 hod. v Žiline na ul. Horný Vâl v blízkosti predajne „Škvrna“, počas incidentu medzi tam stojacimi taxikármi, ktorého účastníkom bol aj V. I., nar. XX. Q. XXXX, pribehol k V. I., nar. XX. Q. XXXX s revolverom v ruke a priložil mu ho k hlave so slovami: „Tu nemáte čo robiť! Zabijem ťa, ty smrad jeden! Vypadni odtiaľto!“, pričom tento mal z jeho konania strach o svoj život,

2/ dňa 20. mája 2011 v čase asi o 01.50 hod. v Žiline na Nám. Sv. Jána Bosca č. 56 pristavil svoje osobné motorové vozidlo pri tam zaparkovanom osobnom motorovom vozidle zn. VW Golf, striebornej farby, ev. č. G., v ktorom sedel na sedadle vodiča V. P., pričom z vozidla vystúpil a s krátkou palnou zbraňou v ruke povedal V. P. slovami: „Vy feťáci, kedy už prestanete chodiť na Horný Vâl, skončíte v base, pričom on to zariadi“ a následne s uvedenou zbraňou namieril na V. P. a povedal mu, aby mu dal povolenie na vjazd do pešej zóny Mesta Žilina vydané pre taxikárov, ktoré mal položené za predným sklom, ten mu ho nedal, tak rozbil sklo na vodičovych dverách, kde zobral spod čelného skla vozidla predmetné povolenie, odkráčal do svojho vozidla a odišiel preč, čím majiteľovi vozidla Q. Z. spôsobil škodu poškodením vozidla vo výške 100 Eur a B. Y.kodu na odcudzenom povolení v zanedbateľnej

výške.

Okresný súd obvinenému E. Z. za to uložil podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov. Podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd výkon trestu podmienene odložil a obvinenému uložil probačný dohľad nad jeho správaním so skúšobnou dobou v trvaní 4 (štyroch) rokov. Podľa § 51 ods. 5 Tr. zák. zaviazal obvineného k povinnosti strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom, a to jedenkrát za šesť mesiacov podľa potreby a konkrétneho určenia probačného a mediačného úradníka počnúc právoplatnosťou rozsudku. Zároveň podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal poškodeného Q. Z. s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený E. Z. odvolanie, ktoré Krajský súd v Žiline uznesením z 24. marca 2016, sp. zn. 3 To 142/2015, podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti rozhodnutiu podal obvinený E. Z. prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Ladislava Potockého dovolanie. Dovolanie oprel o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ a písm. l/ Tr. por. s tým, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, rozhodnutia sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a odvolací súd zamietol odvolanie, hoci na to neboli splnené podmienky.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. uviedol, že odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov, ktoré by objasnili vec, bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Rekonštrukciou skutku v bode 1/ by sa preukázal časový sled a skutočnosť, či obvinený mal možnosť skryť pištoľ predtým, ako prišiel s policajtom k svoju autu a zbraň mu ukázal. Táto zbraň pritom nebola identifikovaná. Svedkovia A. Z., Y. J., Y. W., Q.A. a I. B. potvrdili, že zbraň nemal a nikomu sa nevyhrážal. Skutku v bode 2/ sa nedopustil, keďže na mieste činu nebol a zbraň vrátil Q.. Ani táto zbraň nebola identifikovaná. V čase spáchania skutku bol s Q. a W. a následne išiel po zákazníka do erotického salóna. Na preukázanie uvedených skutočností sa domáhal výpisu telefonických hovorov, prípadne záznamov z erotického salóna. Ďalej poukázal na nepreukázanie spôsobenia škody vo výške 100 Eur na vozidle patriace poškodenému Q. Z.. V tejto súvislosti žiadal o zistenie, či vôbec bolo vydané povolenie na vjazd do pešej zóny pre Banana Taxi, ktoré mal z predmetného vozidla vziať.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. namietol absenciu nespochybniteľných dôkazov (fotografie, obrazové záznamy, zaistené veci, daktyloskopické stopy, trasologické stopy) preukazujúcich, že priložil k hlave V. I. revolver a že sa s krátkou palnou zbraňou vyhrážal V. P.. Neboli zabezpečené policajné záznamy. Orgány činné v trestnom konaní a súdy sa uspokojili len s výpoveďami poškodených a nevierohodných svedkov. Taktiež mala byť vykonaná rekonštrukcia, či z časového hľadiska mohol byť na mieste spáchania skutku pod bodom 2/. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2010, sp. zn. 5 To 20/2010, v ktorom sa uvádza potreba zistenia viny bez akýchkoľvek pochybností.

Ďalej podľa obvineného vyplývajú zo skutkových zistení súdov nižšieho stupňa zásadné nedostatky právneho posúdenia veci, a to nepreukázanie všetkých znakov trestného činu, preto je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Súčasne neboli splnené zákonné dôvody na zamietnutie odvolania, keďže v odvolaní obvinený jasne a zrozumiteľne argumentoval nezákonnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Dovolaciemu súdu navrhol, aby podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona v neprospech obvineného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/, písm. l/ Tr. por., zrušil napadnuté uznesenie a rozsudok Okresného súdu Žilina, nakoľko bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 10, ods. 11, ods. 12, ods. 14 Tr. por. a § 272 ods. 3 Tr. por. a okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Dovolanie bolo zaslané na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Žilina a poškodenému Q. Z., ktorí svoje zákonné právo nevyužili.

Najvyšší súd ako súd dovolací skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné, a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Žiline ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným E. Z. prostredníctvom obhajcu, teda osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/, § 373 Tr. por., na Okresnom súde Žilina, t.j. na mieste predpokladanom v ustanovení § 370 Tr. por., a v zákonnej 3-ročnej lehote. Dovolanie obvineného však nie je dôvodné.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Obvinený v rámci dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. namieta nevykonanie navrhnutých dôkazov, ako aj absenciu jednoznačných dôkazov preukazujúcich vinu a z toho vyplývajúce nesprávne právne posúdenie zisteného skutku.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie cit. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

V predmetnej trestnej veci neboli dané dôvody povinnej obhajoby v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 Tr. por., pričom obvinený E. Z. pri prvom výsluchu v postavení obvineného uviedol, že si obhajcu zatiaľ nevolí a neuplatňuje si ani nárok na jeho ustanovenie (č. l. 60). Obvinenému preto bolo umožnené obhajovať sa sám (obvinený bol upovedomený aj o termínoch výsluchov svedkov) s tým, že obvinený uvedené právo aktívne využíval už v prípravnom konaní prostredníctvom sťažností (proti uzneseniam o začatí trestného stíhania a vzneseníu obvinenia) a podaní na doplnenie dokazovania a výsluchov svedkov. Po podaní obžaloby si obvinený zvolil za obhajcu JUDr. Ladislava Potockého (č. l. 198), ktorý pristupoval k obhajobe obvineného aktívne, zúčastňoval sa hlavných pojednávaní, podával návrhy na vykonanie dôkazov, ako aj na odňatie vecí Okresnému súdu Žilina a prikázanie inému súdu, teda dohliadal na uplatňovanie jeho práv. Orgány činné v trestnom konaní a súdy v tomto smere poskytli adekvátny priestor na realizáciu práva obvineného na obhajobu a tento priestor bol zo strany obhajoby využitý. V tomto smere dovolací súd pochybenia nezistil.

Pokiaľ ide o obvineným namietané nevykonanie dôkazov, takúto námietku nemožno úspešne podať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní a súd prvého stupňa rozhodli o návrhoch na vykonanie dôkazov. Vyšetrovateľ Policajného zboru po skončení preštudovania vyšetrovacieho spisu obvineným zamietol jeho návrh na vykonanie rekonštrukcie pre neúčelnosť a čiastočnú nerealizovateľnosť z dôvodu odstupe času a zmenených stavebno-technických podmienok. Rovnako zamietol doplnenie listinných materiálov (prikaz k jazde svedka P. a záznam o evidencii vozidla, na ktorom mal svedok P. jazdiť (č. l. 183 p.v.). Okresný súd na hlavnom pojednávaní konanom 14. mája 2015 odmietol podľa § 272 ods. 3 Tr. por. vykonať rekonštrukciu skutku na mieste samom z dôvodu, že išlo o okolnosť, ktorú bolo možné zistiť inými skôr vykonanými dôkazmi, pričom by nešlo o rekonštrukciu, ale vyšetrovací pokus (č. l. 300).

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obvineného teda nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Obvinený tiež argumentoval nezákonnosťou dôkazov, ktorá mala spočívať v nevyrovnaní sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a v nezabezpečení potrebných dôkazov. Za nezákonnosť však nemožno považovať nevykonanie dôkazu, ktorý existuje iba v teoretickej rovine, pričom súdu z konania nie je známy a obvinený ho ani nenavrhol, resp. hodnotenie dôkazov zo strany súdu v rozpore s predstavami obvineného. Je plne na úvahe súdu, aby sám rozhodol v okolnostiach prípadu, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla.

Námietky obvineného smerujú k rozsahu dokazovania a posúdenia dôkazov podľa jeho predstáv, čo nielen nespadá pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., ale ani pod žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolanie z dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod., i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Obvineným konštatovaný iný záver vyplývajúci z vykonaného dokazovania nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. teda neboli dané.

Obvinený taktiež namietol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. l/ Tr. por. s tým, že neboli splnené zákonné dôvody na zamietnutie odvolania. Uvedený dovolací dôvod je možné aplikovať len v prípadoch,

že odvolací súd zamietol odvolanie obvineného podľa § 316 Tr. por. (ak bolo odvolanie podané oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala, znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné) a odvolací súd vzal na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou oprávnenou na podanie odvolania napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania. V predmetnom konaní odvolací súd odvolanie obvineného zamietol podľa ustanovenia § 319 Tr. por., preto ani tento dovolací dôvod nebol daný.

Najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/, písm. l/ Tr. por., a preto dovolanie obvineného E. Z. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.